

aan deze vakactie mee te doen. Men mag beweren, dat deze actie in het belang is van de waardigheid van den geheelen geneeskundigen stand, dat de laatste algemeene vergaderingen heilzaam zijn voor onze waardigheid, zal wel niet algemeen worden toegestemd. Laat elke groep zijn eigen belangen behartigen in eigen kring, niet in het openbaar; ik meen, dat dan onze waardigheid beter behartigd zal worden.

Er gaan nu stemmen op, om de leiding in handen van SIKKEL te geven. Met alle waardeering voor de verdiensten van SIKKEL, meen ik toch, dat dit niet wenschelijk is. Wij moeten integendeel den weg, dien wij op gezag van SIKKEL hebben ingeslagen, verlaten, niet ons nog verder dien weg laten opduwen.

Overtuigen doen wij elkaar niet. Maar wel kunnen de leden, die meenen, dat een andere weg moet worden ingeslagen, dit toonen door te zorgen, dat het hoofdbestuur niet wordt uitgebreid met zes door de afzonderlijke groepen verkozen leden. Wij ontvingen een stembiljet om te stemmen over een zaak, waarvan wij officieel nog niets weten; de bedoeling is echter, om leden in het hoofdbestuur te brengen, die niet door de algemeene vergadering, maar door een deel der leden, zijn gekozen. Ik hoop, dat een groot aantal leden tegen deze wijziging stemt. Wij kunnen dan krijgen een nieuw hoofdbestuur, dat niet in de netten verstrikt is en dat ons uit het moeras kan helpen. Wordt dit voorstel wet, dan zullen de negen nieuwe leden niet tegen de vakleden opgewassen zijn en krijgen wij dezelfde onaangenaamheden weer, die wij de laatste jaren beleefd hebben. In geen geval echter een dictator, waarvoor trouwens in onze wetten geen plaats is. Of zijn wij ook al aangestoken door de revolutiekoorts?

Leeuwarden, 2 Februari 1919.

Dr. L. DE JAGER.

III.

Het hoofdbestuur heeft besloten zich tot de leden te richten met de vraag:

„of zij het al dan niet gewenscht achten, dat de Maatschappij zich onttrekke aan de behartiging van de vakbelangen en deze overlate aan instellingen buiten de Maatschappij”?

Het tijdstip voor een dergelijke rondvraag is zeker wel ongelukkig gekozen, want het is duidelijk, dat de meerderheid in onze Maatschappij en in de buitengewone algemeene vergadering eindelijk een beslissing in het specialistenvraagstuk wenschte. Door het verwerpen van de motie Den Haag toonde de meerderheid geen organisatie buiten de Maatschappij te willen; de meerderheid wilde vrede, wilde niet de beslissing aan een referendum onderwerpen, wilde de specialisten voor de Maatschappij behouden en wilde de Maatschappij na vele jaren van overleg, strijd en weifeling zooveel mogelijk één en ooverdeeld de komende tijden tegemoet doen gaan. Dat desniettegenstaande de eerste daad van het hoofdbestuur is zich tot de leden individueel te wenden met een vraag, die opnieuw strijd kan veroorzaken, moge men betreuren, men moge zich voorgesteld hebben, dat het tijdelijke hoofdbestuur zich zou beperken tot de afdoening van loopende zaken en de uitvoering der genomen besluiten, doch het spreekt van zelf, dat men dit hoofdbestuur het recht niet kan ontzeggen datgene te doen, wat het op het oogenblik in het belang van de Maatschappij en haar leden acht.

De afdelingen en de leden zijn het moede nog langer te strijden over de macht, aan de verschillende groepen in onze Maatschappij te geven, en het is zeer zeker te vreezen, dat het rondzenden van dergelijke vragen, zelfs indien velen er voor zijn de vakbelangen buiten de Maatschappij te brengen, geen andere uitwerking heeft dan den strijd scherper te maken en de Maatschappij te verzwakken. Het is daarom te hopen, dat de beantwoording van de gestelde vraag geen aanleiding geeft tot voorstellen aan de algemeene vergadering en dat de Maatschappij nu eens een eerlijke proef neemt met een na rijp beraad genomen besluit.

Ofschoon het hoofdbestuur als zoodanig aan den uitslag van de rondvraag het denkbeeld van uitvoering geenszins verbindt, hebben eenige leden der Maatschappij, waaronder drie leden van het tijdelijk hoofdbestuur, dezer dagen een circulaire gericht

tot een aantal leden, met het doel wel degelijk pogingen in het werk te stellen om de Maatschappij op haar besluit te doen terugkomen. Deze daad, die, indien het doel bereikt wordt, de belangen der ziekenfondsgeneesheeren ernstig kan schaden, geheel voor rekening dezer heeren latende, komt het mij toch voor, dat een minderheid in een vereeniging zeer zeker tegen de belangen van die vereeniging ingaat, indien zij voortdurend bestaande geschilpunten in bespreking wil brengen; het werk moet daaronder lijden.

Wat de rondvraag van het hoofdbestuur betreft, is het te hopen, dat vele leden het biljet invullen en toonen, dat een groote meerderheid der leden de aangenomen hervormingen goedkeurt. De opgerichte afdelingsziekenfondsen, de gesloten contracten, de genomen bindende besluiten, de weerstandskassen en de verplichtingen, die onze Maatschappij op zich heeft genomen, mogen thans niet in de waagschaal worden gesteld.

Het behoeft geen betoog, dat, zelfs indien men in beginsel er voor is, dat de vakorganisatie der geneeskundigen buiten de Maatschappij komt, het thans het slechtste oogenblik is om een dergelijke vraag onder de oogen te zien; want als het reglement in dien geest gewijzigd werd, zou men onze Maatschappij wel hebben afgebroken, maar de nieuwe organisaties zouden nog niet gevormd zijn en zouden zeker binnen vele jaren het noodige aantal leden nog niet hebben om met goed gevolg te kunnen optreden. Nu de regeering heeft aangekondigd, dat een ziektewet binnen korten tijd in werking zal treden, zouden de belangen van alle huisartsen en specialisten met ziekenfondspraktijk en die van vele andere geneeskundigen ernstig geschaad worden. Ieder lid moge voor zich weten, hoe hij de theoretisch gestelde vraag beantwoordt: doch dringend wordt door mij aangeraden aan dit antwoord toe te voegen de woorden:

„en onder de tegenwoordige omstandigheden zeer zeker ongewenscht”.

De afdelingen en de leden zullen ook verstandig doen er voor te zorgen, dat in het nieuwe hoofdbestuur uitsluitend menschen gekozen worden, die van ganscher harte willen medewerken aan de uitvoering van de genomen besluiten.

Dordrecht, 3 Februari 1919.

A. C. VAN BRUGGEN.

IV.

Op de buitengewone algemeene vergadering in December j.l. is het voorstel van collega BUNING tot een referendum over de gevallen besluiten verworpen. Het stembiljet, ons nu gezonden, biedt een schoone gelegenheid tot zoo'n referendum. Laat ieder nu „tegen” stemmen, die meent, dat het hoofdbestuur vrij boven de partijen moet staan; dat daarin geen groepsvertegenwoordiging past; dat de vakbelangen wel in de Maatschappij, doch buiten het hoofdbestuur, behandeld moeten worden in en door de binnen de Maatschappij werkende vakorganisaties, en het hoofdbestuur, als algemeen leidend en besturend college, voor de vakorganisaties, vertegenwoordigend moet optreden, waar het geldt de zaken van algemeen belang of de zaken, waarmede een optreden naar buiten wordt beoogd. Dit geldt ook voor hen, die meenen, dat het de voorkeur verdient de vakbelangen buiten de Maatschappij te houden.

Op deze wijze wordt de meening der meerderheid der Maatschappijleden bekend, hetgeen toch zeker om verschillende redenen voor alle partijen gewenscht is.

Koog a/d Zaan, Februari 1919.

C. W. VRENDENBERG.

TRANSPLANTATIE VAN BEENPENNEN MET OF ZONDER PERIOST.

In het verslag¹⁾ van de vergadering op 9 Juni j.l. der Nederl. vereeniging voor heilkunde, die ik verhinderd was bij te wonen, heeft mij in de allereerste plaats getroffen de schitterende uitslag door dr. NOORDENBOS in zoovele gevallen behaald. Zelfs tabetische pseudarthrosen hebben het in den strijd met hem moeten opgeven en zijn door hem blijvend aan „pennen” gelegd, voorwaar een vroeger ongekende uitkomst.

Daarnaast is mij echter opgevallen, dat de heilkundigen nog steeds in twee groepen

¹⁾ Zie *Ned. Tijdschr. voor Geneesk.* 18 Jan. 1919, bldz. 292 e. v..